

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/15/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324202086
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2324202086.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/XX, E. D., o zaplatenie 877,40 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 30Csp/96/2024-102 zo dňa 14. januára 2025 – voči zamietajúcemu výroku II. a výroku III. o trovách konania, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a vo výroku III. o trovách konania p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výkonom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 654,93 eura s úrokom z omeškania vo výške 7,5 % ročne zo sumy 939,93 eura od 04.01.2023 do 11.01.2023, zo sumy 739,93 eura od 12.01.2023 do 18.07.2023 a zo sumy 654,93 eura od 19.07.2023 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výkonom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výkonom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44 %.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), g), h) a i), § 9 ods. 2 písm. h), § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 2, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ.

3. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že pôvodný veriteľ (BNP PARIBAS FINANCE SA) a žalovaný uzavreli dňa 19.04.2022 zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb. Na základe Časti 1. zmluvy sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi viazaný spotrebiteľský úver, na základe ktorej bol pre žalovaného financovaný nákup spotrebného tovaru vo výške 1.238,66 eura a ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 10 mesačných splátkach po 147,73 eura (s poistením), pričom úroková sadzba bola dojednaná vo výške 27,99 % p.a. - fixná, RPMN bola uvedená vo výške 32,92 %, s tým, že splátky boli splatné 15. deň v mesiaci, s prvou splátkou splatnou 15.05.2022 a s termínom konečnej splatnosti úveru dňa 15.02.2023. Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 03.01.2023. Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil, na uvedenú zmluvu zaplatil celkom sumu 298,73 eura do zosplatnenia, 285,- eur po zosplatnení, t. j. 583,73 eura. Zmluvou o postúpení

pohľadávok z nespĺácaných úverov zo dňa 01.03.2024 právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom sporu, na žalobcu.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že právny vzťah medzi pôvodným veriteľom a žalovaným je od svojho vzniku zmluvným vzťahom medzi spotrebiteľom a dodávateľom a zmluva, ktorá bola medzi stranami uzatvorená, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ, pretože žalovaný ako spotrebiteľ nemohol individuálne ovplyvniť obsah vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keďže jej predmetom je poskytnutie úveru, ktorý sa žalovaný zaviazal veriteľovi v dohodnutých splátkach vrátiť, teda ide o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru (§ 1 ods. 2 ZoSÚ). Pôvodný žalobca bol v čase uzavretia zmluvy v postavení veriteľa a zároveň dodávateľa (§ 2 písm. b/ ZoSÚ v spojení s § 52 ods. 3 OZ) s poukazom na predmet podnikania a žalovaný bol v postavení spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní úverovej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Tento právny vzťah sa preto spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Predmetná zmluva má charakter spotrebiteľského úveru, a preto musí okrem všeobecných náležitostí povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v citovanom zákonom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v podobe, že úver je potrebné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov.

5. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd prvej inštancie zistil, že zmluva, v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ, neobsahuje riadne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN), keď tento údaj je uvedený vo výške 32,92 %, avšak táto hodnota nebola určená správne. Súd prvej inštancie pre výpočet použil vzorec podľa prílohy č. 2 ZoSÚ, pričom správny údaj o výške RPMN je podľa tohto výpočtu 40,06 %. Pri výpočte bolo potrebné vychádzať z výšky splátky vrátane poplatku za poistenie (por. § 2 ods. 1 písm. i/ a g/ ZoSÚ), pretože poistenie nebolo individuálne dojednané, pričom žalovaný nemal možnosť uzavrieť zmluvu bez poistenia (por. Časť 3. zmluvy, v zmysle ktorého dlžník podpisom zmluvy vyjadruje automaticky aj súhlas s poistením). Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa (správny údaj je vyšší). V zmluve je nesprávne uvedený i údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď tento údaj je uvedený vo výške 1.403,10 eura. Tento údaj však nezodpovedá násobku výšky splátky a počtu splátok (147,73 eura x 10, t. j. 1.477,30 eura), keď bolo potrebné vychádzať zo splátky vrátane poplatku za poistenie, keďže bez poistenia nebolo možné zmluvu uzavrieť (por. Časť 3. zmluvy, v zmysle ktorého dlžník podpisom zmluvy vyjadruje automaticky aj súhlas s poistením), a preto mali byť poplatky za poistenie zahrnuté do celkovej čiastky, z ktorých dôvodov nie je možné považovať údaj o celkovej čiastke za v zmluve správne uvedený. Vzhľadom na to, že úver je bezúročný a bez poplatkov pre chýbajúce (resp. nesprávne uvedené) náležitosti vyžadované kogentnými ustanoveniami ZoSÚ, žalobcovi vzniklo právo na vrátenie rozdielu medzi poskytnutými a vrátenými finančnými prostriedkami.

6. Súd prvej inštancie podrobil zmluvu o spotrebiteľskom úvere preskúmaniu i z hľadiska súladu dohodnutého úroku z úveru s dobrými mravmi. Konštatoval, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ust. § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009). Za ustálený súdnou praxou možno považovať i záver, že v rozpore s dobrými mravmi je poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100 % priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. V predmetnej veci bol žalovanému spotrebiteľský úver poskytnutý pri fixnej ročnej úrokovej sadzbe 27,99 %, pričom úroky pri porovnateľných úveroch poskytované bankami v rozhodnom období (pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou do 1 roka v apríli 2022, vychádzajúc z údajov internetovej stránky NBS) boli 5 %. Z uvedeného je zrejmé, že ročná sadzba dohodnutého úroku aj pri najvyššej priemernej úrokovej miere prevyšuje túto mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami viac ako päťnásobne. Vzhľadom na tieto závery súd prvej inštancie považoval dohodu o úrokoch vo výške 27,99 % za absolútne neplatnú, pretože sa prieči dobrým mravom, a takto dohodnutú odplatu považoval aj za neprimeranú podľa § 53 a § 54 OZ.

7. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobcovi nevznikli iné nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, okrem nároku na neuhradenú istinu. Zo žalobcom predloženého výpisu z úverového účtu mal súd prvej inštancie preukázané, že v prospech žalovaného bola poskytnutá suma 1.238,66 eura a že žalovaný uhradil celkovo 583,73 eura, preto žalobe vyhovel len v rozsahu istiny 654,93 eura a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal aj úrok z omeškania od 04.01.2023, teda odo dňa nasledujúceho po mimoriadnom zosplatnení úveru vo výške o 5 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, vo výške požadovanej žalobcom, zohľadniac čiastočné plnenie žalovaného po zosplatnení, až do zaplatenia. Na splnenie dlhu súd určil žalovanému primerane dlhšiu lehotu 30 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom neumožnil žalovanému plniť dlh v splátkach, jednak z dôvodu, že žalovaný takúto možnosť nežiadal a neuhrádzal ani splátky úveru vo výške vyplývajúcej zo zmluvy o úvere, t. j. vo výške 147,73 eura mesačne.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) podľa úspešnosti v spore. Vychádzal z toho, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie sumy 908,96 eura s príslušenstvom, pričom úspešný bol v časti sumy 654,93 eura s príslušenstvom a vo zvyšnej časti bol neúspešný. Potom hrubý úspech žalobcu bol v rozsahu 72 %, hrubý úspech žalovaného v rozsahu 28 %, a tým čistý úspech žalobcu v rozsahu 44 %.

9. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie, a to v rozsahu jeho zamietajúceho výroku II. a závislého výroku III. o trovách konania, a to z dôvodov, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe vyhovie resp. aby v napadnutom rozsahu rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil si voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Nesúhlasil so záverom súdu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje správne uvedenú RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ. Podľa § 2 písm. g) ZoSÚ, do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Pri výpočte celkovej čiastky je potrebné mať na zreteli, že poistenie schopnosti splácať úver, je v tomto prípade fakultatívne, t. j. ide o možnosť, nie povinnosť dojednať taký druh poistenia. Keďže nebolo povinné (záležalo len od preferencie žalovaného), čo vyplýva aj z 3. časti zmluvy, bod 1., zmluvu bolo možné uzavrieť a úver poskytnúť za rovnakých podmienok aj bez poistenia. Poistné do výpočtu celkových nákladov v takom prípade z dôvodu jeho fakultatívnosti nevstupuje, nie je teda povinné a zmluvu za rovnakých podmienok môže klient uzatvoriť aj bez dojednaného poistenia. Takto „fakultatívne“ koncipované poistenie potom v zmysle § 2 písm. g) ZoSÚ nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov. Na podporu svojej argumentácie žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia krajských a okresných súdov (rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/121/2018 z 28.11.2018, rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoCsp/4/2021 z 16.03.2022 a sp. zn. 6CoCsp/61/2022 z 31.01.2023, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/41/2018 z 28.03.2019 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Up/2051/2020 z 15.04.2021), podľa ktorých sa poistné nezapočítava do celkových nákladov spotrebiteľa, ak je poistenie dojednané dobrovoľne a nie je podmienkou poskytnutia úveru, tiež v tom prípade nemusela byť splátka poistného zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa. Pri výpočte RPMN teda nemožno započítavať do výšky splátky poplatok za poistenie úveru. Výška RPMN bola teda v danom prípade vypočítaná v súlade s daným zákonným výpočtom, pričom tu žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/27/2021 z 30.11.2021. Poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie z 09.11.2016 vo veci C-42/15, podľa ktorého sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže mať reálny vplyv na schopnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (napr. neuvedenie RPMN, počtu a frekvencie splátok, neuvedenie prípadnej existencie notárskych poplatkov, požadovaných záruk a poistenia). Za primerané by sa však nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou normou uplatňovať sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi následky.

10. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v odvolaní napadnutej časti vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, pretože napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch II. a III. vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v týchto častiach podľa § 387 ods. 1 CSP.

12. Keďže žalobca odvolaním napadol rozsudok súdu prvej len vo zvyškovo zamietajúcom výroku II. a závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania, je rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. právoplatný, a v tomto rozsahu preto nebol predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia vecí rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobcu nad rozsah priznanej sumy 654,93 eura spolu s priznaným úrokom z omeškania zamietol, keď dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov pre v zmluve nesprávne uvedené náležitosti vyžadované kogentnými ustanoveniami ZoSÚ, a to o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v neprospech spotrebiteľa (v zmluve je uvedený údaj vo výške 32,92 %, avšak správny údaj má byť 40,06 %), ako aj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pretože pri ich výpočte bolo potrebné vychádzať zo splátky vrátane poplatku za poistenie, keďže bez poistenia nebolo možné zmluvu uzavrieť, preto žalobcovi vzniklo právo iba na vrátenie rozdielu medzi poskytnutými a vrátenými finančnými prostriedkami.

14. Žalobca so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie nesúhlasil a mal za to, že zmluva obsahuje správnu náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ, teda údaj o RPMN, pretože poistné bolo v danom prípade fakultatívne, zmluvu teda bolo možné uzavrieť a úver poskytnúť za rovnakých podmienok aj bez poistenia, v ktorom prípade poistné do výpočtu celkových nákladov úveru, a teda ani do RPMN nevstupuje. Záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je preto nesprávny.

15. Zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu (ktorý odvolací súd preberá) vyplýva, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 19.04.2022 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere a Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a Rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb. Na základe Časti 1. zmluvy sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi viazaný spotrebiteľský úver, ktorým bol pre žalovaného financovaný nákup spotrebného tovaru vo výške 1.238,66 eura, a ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 10 mesačných splátkach po 147,73 eura s poistením (výška mesačnej splátky bez poistenia 140,31 eura), pričom výška úrokovej sadzby bola dojednaná 27,99 % p.a. - fixná, RPMN bola uvedená vo výške 32,92 %, celková čiastka k zaplaceniu predstavovala 1.403,10 eura, s tým, že splátky boli splatné 15. deň v mesiaci, s prvou splátkou splatnou 15.05.2022 a s termínom konečnej splatnosti úveru dňa 15.02.2023. Podľa Časti 3., bod 1. zmluvy, dlžník vyhlásil, že ustanovenie tohto článku sa do jeho zmluvy o spotrebiteľskom úvere dostalo na základe jeho predchádzajúceho výslovného súhlasu s poistením schopnosti splácať spotrebiteľský úver a zároveň vyhlásil, že pristúpenie k poisteniu schopnosti splácať spotrebiteľský úver nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy (bod 1.1). V rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere je možné pristúpiť k týmto balíkom poistenia: A) Komplexný balík poistenia, B) Komplexný balík poistenia PLUS (bod 1.2). Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 03.01.2023. Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil, na uvedenú zmluvu zaplatil celkom sumu 583,73 eura. Zmluvou o postúpení pohľadávok z nesplácaných úverov zo dňa 01.03.2024 právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom sporu, na žalobcu.

16. Na základe vyhodnotenia zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že poistenie schopnosti splácať úver nebolo individuálne dojednané, pričom žalovaný nemal možnosť uzavrieť zmluvu bez poistenia, a teda do výpočtu celkovej čiastky k zaplateniu, ako aj RPMN mal byť poplatok za poistenie zahrnutý, a keďže nebol, v zmluve o spotrebiteľskom úvere je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa a súčasne v zmluve je nesprávne uvedený i údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a vzhľadom na to je úver bezúročný a bez poplatkov.

17. Odvolací súd reagujúc na vyššie uvedený záver prvoinštančného súdu a vzhľadom na odvolacie dôvody žalobcu konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil, pokiaľ dospel k záveru, že poplatok za poistenie mal byť zahrnutý do výpočtu RPMN a rovnako tak aj do celkovej čiastky, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť. Odvolací súd dodáva, že prejednávany spor je sporom so slabšou stranou, ide o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý sa okrem všeobecných ustanovení Civilného sporového poriadku vzťahujú aj ustanovenia týkajúce sa ochrany slabšej strany. Platí teda osobitná úprava konaní so slabšou stranou sporu (§ 290 a nasl. CSP). Špeciálna úprava spotrebiteľskej právnej ochrany vtelená do procesného kódexu, ktorým sa riadi aj toto konanie vzišla okrem iného aj z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (napr. C-240/98 až C-244/98, alebo C-497/13, C-137/08, C-472/11). V zmysle tejto judikatúry je potrebné vnímať aj ustanovenie § 295 CSP. Jeho cieľom je umožniť súdu posúdiť nekalú povahu ustanovení spotrebiteľskej zmluvy, a to aj bez návrhu spotrebiteľa. Aj keď to z gramatického výkladu komentovaného ustanovenia explicitne nevyplýva, v zmysle vyššie uvedenej judikatúry SDEÚ ide o vykonávanie dôkazov, ktoré by mohli byť v prospech spotrebiteľa. Z citovanej judikatúry SDEÚ vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch je relativizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Vnútroštátny súd totiž musí prihliadnúť na nekalú povahu spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu spotrebiteľa. Toto pravidlo neplatí jedine vtedy, ak spotrebiteľ s takýmto postupom vysloví nesúhlas, teda prejaví vôľu byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou naďalej viazaný (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1030-1031 s.). V zmysle vyššie uvedeného je treba konštatovať, že hoci žalovaný ako spotrebiteľ bol v konaní nečinný a „nepoprel“ rozhodujúce skutkové tvrdenia, súd nemohol rezignovať na činnosť, ktorá napĺňa obsah spravodlivo „vyrovnávajúceho“ procesu vo vzťahu k slabšej strane sporu. Potom prvoinštančný súd správne vyhodnotil, že nemožno sa uspokojiť s dôsledkami ust. § 150 a § 151 CSP, pretože v tomto prípade nejde o klasický spor dvoch „rovnocenných“ strán.

18. Podľa § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

19. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p).

20. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

21. Podľa § 2 písm. g) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poistné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

22. Definícia celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom v ust. § 2 písm. g) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy jednoznačne zakotvuje, že poistné je treba zahrnúť do

celkových nákladov za podmienky, že uzavretím poistenia bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

23. Žalobca (dodávateľ) v odvolacom konaní namietal, že poistenie bolo fakultatívne, t. j. ide o možnosť, nie povinnosť dojednať taký druh poistenia, pričom uvedené má vyplývať z Časti 3. zmluvy – bod 1. Poistenie.

24. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je v celom rozsahu nedôvodné, pretože z obsahu správne zistených skutočností prvoinštančným súdom vyplýva, že súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.04.2022 bolo aj poistenie. Žalobca bol povinný preukázať, že uvedené poistenie bolo dobrovoľné, teda že uvedený úver bol štandardne nastavený ako úver bez poistenia a spotrebiteľovi bolo umožnené si na žiadosť úver poistiť. Z obsahu predmetnej formulárovej zmluvy nemožno žiadnym spôsobom vyvodiť možnosť žalovaného poistenie odmietnuť. Podľa zmluvy mal pritom žalovaný na výber z dvoch možností A) Komplexný balík poistenia, B) Komplexný balík poistenia PLUS, pričom zo zmluvy nevyplýva ani skutočnosť, že by si žalovaný konkrétne vybral niektorú z uvedených dvoch možností. Samotné formálne prehlásenie žiadateľa o úver v typizovaných tlačivách, predkladaných mu poskytovateľom úveru, nepreukazuje, že poistenie nebolo podmienkou získania úveru, resp. jeho získania za ponúkaných podmienok. Ak bol úver prednastavený so súborom poistenia (z Časti 3. zmluvy opak vyvodiť nemožno), nemohlo ísť o dobrovoľné poistenie. Preto bolo možné aj podľa názoru odvolacieho súdu hodnotiť predmetné poistenie ako poistenie, ktoré bolo od začiatku prítomné v zmluve a malo byť zahrnuté do celkových nákladov, a teda nešlo o poistenie dobrovoľné. V konaní pritom nebolo sporu o tom, že výpočet RPMN nezohľadňoval mesačnú splátku vrátane poistenia, rovnako tiež, že celková čiastka k zaplateniu nezodpovedá násobku počtu splátok s výškou splátky s poistením, keďže poplatky za poistenie podľa vyššie uvedeného mali byť zahrnuté do tejto celkovej čiastky, keďže úverovú zmluvu bez poistenia nebolo možné uzavrieť. Z týchto dôvodov bol potom záver súdu inštancie, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa a tiež je v zmluve nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 11 ods. 1 písm. b/ a d/ ZoSÚ), vecne správny.

25. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. ako vecne správny, vrátane vecne správneho závislého výroku III. o nároku na náhradu trov konania, odvolacími dôvodmi žiadnej zo strán osobitne nenapadnutým, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní fakticky úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože sa k odvolaniu nevyjadril, v odvolacom konaní zostal pasívny a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli (R 72/2018).

27. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

- 2 -

28CoCsp/15/2025
28CoCsp/15/2025-
2324202086

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).